

РЕШЕНИЕ № 626

гр. София, 29 декември 2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на шести декември, две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛИЯНА КАРАГЪЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕРОНИКА ИМОВА

2. ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА

при секретар **ЛИЛИЯ ГАВРИЛОВА**

в присъствието на прокурора **АТАНАС ГЕБРЕВ**

изслуша докладваното от съдията **ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА**

н. д. №2751/2011 г.

Касационното производство е образувано по протест на представител на Апелативна прокуратура /АП/- София срещу решение №257/05.08.2011г. на Софийски апелативен съд /АС/, обявено по внохд №345/2011г., с което е изменена присъда №26/21.12.2010г. на Окръжен съд /ОС/- К..

В протеста се визират нарушения на процесуалния и материален закон, предпоставящи отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция. Очертаната позиция се обосновава с фрагментарни доводи за неправилна интерпретация на доказателствата при постановяване на съдебния акт по отношение на подсъдимите А. Р., С. А. и Т. И., като се поставя акцент на несъобразеното с нормативните предписания изключване на изготвените и приложени веществени доказателствени средства, получени при използване на специално разузнаване /СРС/ от доказателствената съвкупност. Аргументира се и явна несправедливост на наложените на Б. И., Г. Н., Б. Н. и А. И. наказания, несъответни на тежестта на инкриминираното престъпно деяние по чл.116, ал.1, вр.чл.115, вр.чл.20, ал.2 от НК и на личната опасност на извършителите.

Депозирани са и касационни жалби от подсъдимите Б. Н., Б. И., Г. Н., А. И., А. И., Т. И., Ангел И. и А. Р., и от техните защитници.

В жалбата на Б. Н. и на процесуалния му представител-адвокат Х. се релевират оплаквания за недоказаност на повдигнатите срещу подсъдимото лице обвинения по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3 и по чл.129, ал.2, вр. чл.20 ал.2 от НК, базираци се на недопустими предположения. Обръща се особено внимание на неизяснената по изискуемия се несъмнен начин правно значима фактология, установена чрез съдържащите се в показанията на Юстиниянов различни версии за разволя на инкриминирания конфликт и при отказ за провеждане на разпит на свидетеля К. К.. Алтернативно се мотивира прекомерна завишеност на наказателните санкции.

Липса на доказателства за участие в престъпното посегателство по чл.116 от НК срещу П. М. декларира в своята касационна жалба и Б. И., като моли да бъде оправдан за инкриминираното убийство.

Идентични са и словно отразените възражения на подсъдимия Г. Н., в подадената до настоящия съд саморъчно написана жалба. Същият оспорва категорично доказана по делото негова вина за причиняване на смъртта на пострадалия М., който не познавал и претендира редукция на определените му наказания ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА с една трета, при условията на чл.58а , ал.1 от НК, поради направените признания.

Недоволен от постановената първоинстанционна присъда и от въззивното решение е останал и А. И.. В представени писмени бележки, подробни като форма, но неясно формулирани по съдържание, подсъдимият бланкетно заявява накърняване на личностните му права и законни интереси, с неспазването на чл.124 от Конституцията на РБ и на чл.чл.3, 5, 6, 9, 13 и следващите от НПК с ангажиране на наказателната му отговорност за квалифицирано убийство; излага голословни твърдения за съпричастност на други лица при извършване на престъпленията, за тежко семейно положение и за влошено здраве; и прави искания за събиране на нови доказателства и за анулиране на съдебния акт.

Подсъдимият А. И. и служебният му защитник в касационната си жалба очертават дерогиране на процесуалните задължения на контролираните инстанции за обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства, и за задълбочена проверка на доказателствения материал при формиране на вътрешното убеждение на съда, обусловили ангажиране на наказателната отговорност на лицето за престъпление по чл.131а, пр.2, вр.чл.129 от НК и несправедливост при диференциране на нейните параметри.В подкрепа на изведените констатации се сочи пренебрегване на установения чрез гласните доказателствени средства /показанията на К. В., на Ю. Ю. и на анонимния свидетел/ факт, че А. И. не е нанасял удари на жертвата, и подценяване на данните за личността на подсъдимия /социален статус, здравословно състояние и критично отношение към извършеното/. Предлага се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на Софийски АС или ревизия на съдебния акт, чрез намаляване на определената санкция и приложение на института на чл.55 от НК.

В жалбата на Т. И. и на упълномощените от него договорни адвокати се визират касационните основания по чл.348, ал.1, т.т.1-3 от НПК.

Декларира се, че несъблюдаването на процесуалните разпоредби на чл.чл.13, 14 и 107, ал.3 от НПК е довело до неправилно прилагане на материалния закон и до явна несправедливост при индивидуализация на отговорността. Излагат се съображения, че при очертаване на правната квалификация на деянията по чл.129, ал.2, вр.чл.20, ал.4 от НК е игнорирана липсата на доказателства за съпричастност на Т. И. към инкриминираните престъпления в качеството му на помагач, а при лимитиране на санкционните последици и начина им на изтърпяване, е проявена неоправдана строгост.

Постановеното от въззивната инстанция решение се атакува и от упълномощения адвокат на подсъдимия А. И.. Изразява се несъгласие със срока на наложеното наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, за престъпление по чл.129, вр.чл.20, ал.4 от НК, с пострадал М., определено при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства и със завишения размер на обезщетението за неимуществени вреди. Недоволство от обявения въззивен съдебен акт, в санкционната му част обективира и жалбата на подсъдимия А. Р., като лишена от обосновка и конкретика претенция за неговото изменение, чрез редуциране на санкцията, е съпроводена с молба за произнасяне по чл.414, ал.1, т.1 от НПК, поради налично противоречие между мотивите и диспозитива досежно срока на подлежащото на изтърпяване наказание. Постъпили са и касационни жалби от частните обвинители и граждански ищци Г. М., В. М. и Т. М., депозирани чрез техния процесуален повереник - адвокат П. Д.. Бланкетни по характер и идентични по съдържание, те словно пестеливо релевират „незаконосъобразност“ на решението в частта относно индивидуализираните на подсъдимите лица наказания и „несправедливост“ на присъдената неимуществена обезвреда, и инкорпорират последващи, лаконични волеизявления за необходимост от диференциране на съответни на повдигнатите от прокурора тежки обвинения санкционни последици и от уважаване на приетите за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански искове в пълния им предявен размер.

В съдебно заседание на 06.12.2011 година, представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа подадения протест.

Подсъдимите Г. Н., А. И., Т. И., А.И. и А. Р., и техните защитници възпроизвеждат пред настоящия съдебен състав съображенията, изложени в подкрепа на визираните в жалбите касационни основания .

Встъпилите за пръв път в касационното производство договорни адвокати на Б. Н. - Д. А. и Ж. Д. в хода на съдебните прения и в представена писмена защита подробно развиват очертаните в касационната жалба пороци в доказателствената дейност на съдебните инстанции, като обръщат особено внимание на налични

противоречия в приетите за достоверни показания на анонимен свидетел №1 и на Ю. Ю.; на недопустимо приобщаване на депозираните от оперативните работници разкази към доказателствената съвкупност по делото; и на неправилна интерпретация на съдебно-медицинската експертиза, установяваща, че „причинените на П. М. телесни увреждания не водят до летален изход, при оказване на специализирана медицинска помощ”.

Конкретика в релевираните в касационната жалба на А. И. оплаквания внася участващият в съдебната процедура пред ВКС служебен защитник, който декларира недоказаност на авторството на повдигнатото срещу подсъдимия обвинение за престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3 във вр. с чл.115, във вр. с чл.20, ал.2 от НК, поставя акцент на необходимостта от преквалификация на убийството в престъпно деяние по чл.124, ал.2, вр.ал.1 от НК, и алтернативно пледира за явна несправедливост на наложеното за инкриминирания престъпен акт, наказание. В допълнение към депозираната от Б. И. жалба упълномощеният от него адвокат несвоевременно, в рамките на изслушване на страните по същество, в открито съдебно заседание на 06.12.2011г. се позовава на необходимост от правоприлагане на чл.348, ал.1, т.1 от НК, предпоставяща връщане на делото за разглеждане на въззивната инстанция, поради нарушен материален закон при лимитиране на правните очертания по чл.116 от НК, което е извън обсега на въведените от подсъдимото лице касационни основания и ВКС не дължи произнасяне по надлежния ред.

Подсъдимият С. А. и процесуалният му представител, доволни от въззивния акт на Софийски АС, предлагат прекратяване на съдебното производство, поради несанируеми недостатъци на касационния протест, относими към посоченото лице или оставяне в сила на решението.

Частните обвинители и граждански ищци Г. М., В. М. и Т. М., и техният повереник - адвокат П. Д., редовно уведомен, не се явяват пред настоящия касационен съд. Върховният касационен съд, при инстанционния контрол по чл.347 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 26 от 21.12.2010 год. по нохд № 258/2010 год. по описа на Кюстендилски ОС, подсъдимият Б. Д. И. е признат за ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009г. в черешов масив, находящ се в местността "Грамаге", в землището на с.Ш., Кюстендилска област в съучастие, като съизвършител с подсъдимите А. Д. И., Б. А. Н., Г. Й. Н. и помагачите Т. А. И., С. С. А. и А. Д. И. (последният като помагач за престъпление по чл.129, ал.2 от НК), по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил П. И. М., като смъртта е настъпила на 26.06.2009г. и убийството представлява опасен рецидив, поради което и на осн. чл.116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3 и т. 12, пр. 1, във вр. с чл. 115, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. "а", във вр. с чл. 20 ал. 2 от НК, вр. с чл.чл.36, 37, ал.1, т.1 и чл.54, ал.1 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 18(осемнадесет) години, като на основание чл. 304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението в съучастие, като съизвършители с Т. А. И., С. С. А. и А. Х. Р., и в съучастие с А. Д. И., като помагач за престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и пр.3-то, вр. с чл.115 от НК.

Подсъдимият Б. Д. И. е признат за ВИНОВЕН и в това, че по същото време и на същото място, в съучастие като съизвършител с подсъдимите А. Д. И., Б. А. Н., Г. Й. Н., А. Д. И. и А. Х. Р., и в съучастие с помагачите А. Д. И., Т. А. И. и С. С. А. е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в: разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, като деянието представлява опасен рецидив, поради което и на основание чл.131 а, предл. 2 (редакция ДВ бр.75/2006г.), във вр. с чл. 129, ал. 2, във вр. с чл. 29, ал. 1, буква "а", във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и вр. с чл. чл.36, 37, ал.1, т.1, и чл.54, ал.1 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 6 (шест) години, като на основание чл. 304 от НПК признат за невиновен и оправдан по повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009г. и в съучастие, като съизвършители с Т. А. И. и С. С. А..

Подсъдимият Б. Д. И., е признат за ВИНОВЕН и в това, че на 25.06.2009 г. на същото място е причинил средна телесна повреда на М. В. С., изразяваща се в трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на големия пищял на лява подбедрица, като деянието представлява опасен рецидив поради което и на основание чл.131 а, предл.2 (редакция ДВ бр.75/2006 г.), във вр. с чл.129, ал. 2, във вр. с чл. 29, ал. 1, буква "а", във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и във вр. с чл.чл.36, 37, ал.1, т.1 и чл.54,

ал.1 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 4 (четири) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009г. и в съучастие като съизвършител с помагача А. Д. И.. На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимото лице е наложено най-тежкото наказание - осемнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на наказанието в затвор, при първоначален строг режим.

На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила. На основание чл.25, ал.1 вр. с чл.23, ал.1 от НК е определено общо наказание осемнадесет години лишаване от свобода, което е най-тежкото измежду наложеното наказание с настоящата присъда и наказанията по НОХД №1650/2009 г. и НОХД №1588/2009 г., по описа на Кюстендилски РС.

На основание чл. 25, ал.2 от НК, при изтърпяване на общото наказание е приспаднато отчасти изтърпяното наказание по НОХД №1650/2009г. и НОХД №1588/2009г. на РС-Кюстендил и в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на общото наказание в затвор, при първоначален строг режим.

Със същата присъда подсъдимият Г. Й. Н. е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността "Грамаге", в землището на с.Ш, Кюстендилска област в съучастие, като съизвършител с подсъдимите А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И. и помагачите Т. А. И., С. С. А. и А. Д. И. (последният като помагач за престъпление по чл.129, ал.2 от НК), по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил П. И. М., от с.Ш., Кюстендилска област, като смъртта е настъпила на 26.06.2009г. и убийството представлява опасен рецидив, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3 и т.12, пр.1, във вр. с чл.115, вр. с чл. 29, ал.1, б. "а", вр. с чл.20 ал.2 от НК, вр. с чл.чл.36, 37, ал.1, т.1 и чл.54, ал.1 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 18 (осемнадесет) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по обвинението за извършване на престъплението в съучастие с Т. А. И., С. С. А. и А. Х. Р., в качеството на съизвършители, и в съучастие с А. Д. И., в качеството на помагач.

Подсъдимият Г. Й. Н. е признат ЗА ВИНОВЕН и в това, че на 25.06.2009 г. на същото място, в съучастие като съизвършител с подсъдимите А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И., А. Д. И. и А. Х. Р., и в съучастие с помагачите А.Д. И., Т. А. И. и С. С. А. е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в: разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, като деянието представлява опасен рецидив, поради което и на основание чл.131 а, предл. 2 (редакция ДВ бр.75/2006г.), във вр. с чл. 129, ал. 2, във вр. с чл. 29, ал. 1, буква "а", във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и чл.чл.36, 37, ал.1, т.1,вр. чл.54, ал.1 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 7 (седем) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009г. и в съучастие, като съизвършители с Т. А. И. и С. С. А..

На основание чл.23, ал.1 от НК на този подсъдим е наложено най-тежкото наказание - осемнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на наказанието в затвор, при първоначален строг режим.

На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият С. С. А. е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш., Кюстендилска област, в съучастие като ПОМАГАЧ с Т. А. И. и А. Д. И. (последният като помагач за престъпление по чл.129, ал.2 от НК) и в съучастие с извършителите Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н. и Б. Д. И., по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил П. И. М., като смъртта е настъпила на 26.06.2009г., поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, във вр. с чл.115, във вр. с чл. 20, ал. 4 от НК и вр. с чл.чл.36, 37 и чл.58а, б"б", вр. с чл.55, ал.1, т.1 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 7 (седем) години, и на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението в съучастие, като съизвършител с Т. А. И. и А. Х. Р., и в съучастие с А. Д. И., като помагач.

Подсъдимият С. С. А. е признат ЗА ВИНОВЕН и в това, че по същото време и на същото място, в съучастие като помагач с извършителите Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И., А. Д. И. и А. Х. Р., и в съучастие с помагачите А.Д. И. и Т. А. И., е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в: разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, поради което и на основание чл. 129, ал. 2, вр. с ал.1 (редакция ДВ бр.26/68 г.), във вр. с чл. 20, ал. 4, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и във вр. с чл. чл.36, 37, ал.1, т.1, и чл.54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 3 (три) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009г. и в съучастие, като съизвършител с Т. А. И..

На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимото лице е наложено най-тежкото наказание - седем години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на общото наказание в затвор, при първоначален строг режим.

На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият Т. А. И. е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш., Кюстендилска област, в съучастие като ПОМАГАЧ със С. С. А. и Ангел Д. И. (последният като помагач за престъпление по чл.129, ал.2 от НК), и в съучастие с извършителите Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н. и Б. Д. И. по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил П. И. М., като смъртта е настъпила на 26.06.2009 г., поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, във вр. с чл.115, във вр. с чл. 20, ал. 4 от НК и вр. с чл.чл.36, 37, и чл.58а, б"б", вр. с чл.55, ал.1, т.1 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 7 (седем) години, като основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението в съучастие, като съизвършител със С. С. А. и А. Х. Р., и в съучастие с А. Д. И., като помагач.

Подсъдимият Т. А. И. е признат ЗА ВИНОВЕН и в това, че по същото време и на същото място, в съучастие като помагач с извършителите Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И., А. Д. И. и А. Х. Р., и в съучастие с помагачите А. Д. И. и С. С. А., е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в: разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, поради което и на основание чл. 129, ал. 2, вр. с ал.1 (редакция ДВ,бр.26/68 г.), във вр. с чл. 20, ал. 4, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и с чл.чл.36, 37, ал.1, т.1, вр. чл.54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 3 (три) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по

първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009г. в съучастие, като съизвършител със С. С. А..

На основание чл.23, ал.1 от НК на този подсъдим е наложено най-тежкото наказание - седем години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на общото наказание в затвор, при първоначален строг режим.

На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият А. Х. Р. е признат ЗА НЕВИНОВЕН в това, че на 25/26.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш., Кюстендилска област, в съучастие като съизвършител със С. С. А., Т. А. И., Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И. и в съучастие с помагача А. Д. И., по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил П. И. М., поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, във вр. с чл. 115, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

Подсъдимият А. Х. Р. е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г., на същото място, в съучастие като съизвършител с Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И., А. Д. И. и в съучастие с помагите А. Д. И., С. С. А. и Т. А. И., е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, както и трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, както и трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, поради което и на основание чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1 (редакция ДВ бр.26/1968г., в сила от 01.05.1968 г.), във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК, вр.с чл.чл. 36, 37 и чл. 54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 4 (четири) години и 5 (пет) месеца, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009 г., в съучастие като съизвършител със С. С. А. и Т. А. И..

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на наказанието в затвор при първоначален строг режим. На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимото лице е било задържано с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият Б. А. Н. е признат за ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш., Кюстендилска област, в съучастие като съизвършител с Г. Й. Н., А. Д. И. и Б. Д. И., и в съучастие с помагачите С. С. А., Т. А. И. и А.Д. И. - последният като помагач за престъпление по чл.129, ал.2 от НК, по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил П. И. М., като смъртта е настъпила на 26.06.2009г., поради което и на основание чл.116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, във вр. с чл. 115, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и чл.чл.36, 37, във вр. чл.54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 16 (шестнадесет) години, като на основание чл. 304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението в съучастие с Т. А. И., С. С. А. и А. Х. Р., като съизвършители, и в съучастие с А. Д. И., като помагач за престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и пр.3, вр. с чл.115 от НК.

Подсъдимият Б. А. Н. е признат ЗА ВИНОВЕН и в това, че на 25.06.2009 г. на същото място, в съучастие като съизвършител с А. Х. Р., Г. Й. Н., А. Д. И., Б. Д. И. и А. Д. И., и в съучастие с помагачите А.Д. И., С. С. А. и Т. А. И. е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, както и трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица,

както и трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, поради което и на основание чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1 (редакция ДВ бр. 26/1968 г.), във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и чл.чл.36, 37, вр. чл. 54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 4 (четири) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009 г., и в съучастие като съизвършител със С. С. А. и Т. А. И..

На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимото лице е наложено най-тежкото наказание - шестнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на наказанието в затвор при първоначален строг режим. На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 28.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият А. Д. И. е признат за ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш., Кюстендилска област, в съучастие като съизвършител с Г. Й. Н., Б. А. Н. и Б. Д. И., и в съучастие с помагачите С. С. А., Т. А. И. и А. Д. И. - последният като помагач за престъпление по чл.129, ал.2 от НК, по особено мъчителен начин и с особена жестокост умишлено е умъртвил П. И. М., като смъртта е настъпила на 26.06.2009г., поради което и на основание чл.116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, във вр. с чл. 115, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и чл.чл. 36, 37, вр. чл.54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 19 (деветнадесет) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъплението в съучастие, като съизвършители с Т. А. И., С. С. А. и А. Х. Р., и в съучастие с А.Д. И.-помагач за престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и пр.3, вр. с чл.115 от НК.

Подсъдимият А. Д. И. е признат ЗА ВИНОВЕН и в това, че по същото време и на същото място, в съучастие като съизвършител с А. Х. Р., Г. Й. Н., Б. А. Н., Б. Д. И. и А. Д. И., и в съучастие с помагачите А. Д. И., С. С. А. и Т. А. И. е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, както и трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, както и трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, поради което и на основание чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1 (редакция ДВ бр. 26/1968 г.), във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК, вр. с чл.чл.36, 37 и чл. 54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 4 (четири) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото обвинение за извършване на престъплението на 26.06.2009г., в съучастие като съизвършител със С. С. А. и Т. А. И..

На основание чл.23, ал.1 от НК на този подсъдим е наложено най-тежкото наказание - деветнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на наказанието в затвор при първоначален строг режим.

На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият А. Д. И. е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността "Грамаге", в землището на с.Ш., Кюстендилска област, в съучастие като помагач с извършителите Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И. и помагачите С. С. А. и Т. А. И. умишлено е улеснил, чрез отстраняване на спънки, причиняването на средна телесна повреда на П. И. М., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота, трайно затрудняване на движенията на снагата, трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник и трайно затрудняване на движенията на двата долни крайника, поради което и на основание чл.129, ал.2, вр. с ал.1 от НК, (редакция ДВ бр. 26/1968 г.), във вр. с чл. 20, ал. 4, пр. 4 и чл.21, ал.2 , вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и чл.чл.36, чл.37, ал.1, т.1, вр.чл.54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 2 (две) години и 6 (шест) месеца, като на основание чл.304 от НПК е

признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, във вр. с чл.115 от НК на 26.06.2009г., в съучастие като помагач с извършителите С. С. А., А. Х. Р. и Т. А. И..

Подсъдимият А. Д. И. е признат ЗА ВИНОВЕН и в това, че по същото време и на същото място, в съучастие като помагач с извършителите А. Х. Р., Г. Й. Н., А. Д. И., Б. А. Н., Б. Д. И. и А. Д. И., и помагачите С. С. А. и Т. А. И. умишлено е улеснил, чрез отстраняване на спънки, причиняването на средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, както и трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, както и трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, поради което и на основание по чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1 (редакция ДВ бр. 26/1968 г.), във вр. с чл. 20, ал. 4, пр. 4 и чл.21, ал.2, вр. с чл. 2, ал. 2 от НК и чл.чл.36, чл.37, ал.1, т.1, вр. чл.54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 2 (две) години и 6(шест) месеца, като при условията на чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършено престъпление на 26.06.2009 г., в съучастие като помагач с извършителите С. С. А. и Т. А. И..

На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимото лице е наложено най-тежкото наказание - две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.61, т.3, вр. с чл.60 и чл.59, ал.1 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на наказанието в затворническо общжитие от открит тип при първоначален общ режим. На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаданото времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.06.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Подсъдимият А. Д. И. е признат ЗА НЕВИНОВЕН и в това, че по същото време и на същото място в съучастие като помагач с извършителя Б. Д. И. умишлено е улеснил причиняването на средна телесна повреда на М. В. С., изразяваща се в трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на големия пищял на лява подбедрица чрез отстраняване на спънки (осигурил е наблюдение по време на извършване на деянието и е оказал помощ след приключването му), като на основание чл.304 от НПК е оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за престъпление чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1 (редакция ДВ бр. 26/1968 г.), във вр. с чл. 20, ал. 4 пр. 4, във вр. с чл. 2, ал. 2 от НК.

Със същата присъда подсъдимият А. Д. И. е признат ЗА ВИНОВЕН в това, че на 25.06.2009 г. в черешов масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш., Кюстендилска област, в съучастие като съизвършител с А. Х. Р., А. Д. И., Б. А. Н., Г. Й. Н. и Б. Д. И., и в съучастие с помагачите А. Д. И., Т. А. И. и С. С. А. е причинил средна телесна повреда на К. С. В., изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота вследствие гръдна травма: фрактури на ребра, контузия на бял дроб, кръвоизлив в лява гръдна половина и навлизане на въздух в гръдната кухина, средностението и подкожието, както и трайно затрудняване на движенията на десен горен крайник вследствие счупването на костите на дясна предмишница и първите фаланги на IV и V-ти пръсти на дясна ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупванията на трите дланни (метакарпални) кости на лява ръка, както и трайно затрудняване на движенията на ляв долен крайник вследствие счупването на двете кости на лява подбедрица, както и трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник вследствие счупването на големия пищял (тибия) на дясна подбедрица, като деянието представлява опасен рецидив, поради което и на основание чл. 131-а, пр.2 (редакция ДВ бр.75/2006 г., в сила от 13.10.2006 г.), във вр. с чл. 129, ал. 2, във вр. с чл. 29, ал. 1, буква "а" и буква"б", във вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с чл. 2 ал. 2 от НК и чл.чл.36, чл.37, ал.1, т.1, вр. чл.54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 7 (седем) години, като на основание чл.304 от НПК е признат за невиновен и оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършване на престъпление на 26.06.2009 г. и в съучастие с подсъдимите С. С. А. и Т. А. И., в качеството на съизвършители. На основание чл.61, т.2, вр. с чл.60 от ЗИНЗС е определено изтърпяване на наказанието в затвор при първоначален строг режим.

На основание чл.59, ал.1 от НК е приспаданото времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 05.07.2009 г. до влизане на присъдата в сила.

Подсъдимите Б. Д. И., Г. Й. Н., С. С. А., Т. А. И., Б. А. Н., А. Д. И. и А. Д. И. са осъдени да заплатят солидарно на гражданската ищца В. Г. М. сумата от 100 000 (сто хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпените от последната неимуществени вреди в резултат на смъртта на П. И. М., ведно със законната лихва, считано от датата на деянието -25.06.2009 г. до окончателното изплащане, като искът за разликата до 200 000 (двеста хиляди) лева и срещу А. Х. Р. е отхвърлен.

Подсъдимите Б. Д. И., Г. Й. Н., С. С. А., Т. А. И., Б. А. Н., А. Д. И. и А. Д. И. са осъдени да заплатят солидарно на гражданската ищца В. Г. М. сумата от 4 000 (четири хиляди) лева, представляваща разноски по делото. Подсъдимите Б. Д. И., Г. Й. Н., С. С. А., Т. А. И., Б. А. Н., А. Д. И. и А. Д. И. са осъдени да заплатят солидарно на гражданската ищца Т. М. сумата от 80 000 (осемдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпените от последната неимуществени вреди в резултат на смъртта на П. И. М., ведно със законната лихва, считано от датата на деянието -25.06.2009 г. до окончателното изплащане, като искът за разликата до 100 000 (сто хиляди) лева и срещу подсъдимия А. Х. Р. е отхвърлен.

Подсъдимите Б. Д. И., Г. Й. Н., С. С. А., Т. А. И., Б. А. Н., А. Д. И. и А. Д. И. са осъдени да заплатят солидарно на гражданския ищец Г. П. М. сумата от 80000 (осемдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпените от последния неимуществени вреди в резултат на смъртта на П. И. М., ведно със законната лихва, считано от датата на деянието -25.06.2009 г. до окончателното изплащане, като искът за разликата до 100 000 (сто хиляди) лева и срещу подсъдимия А. Х. Р. е отхвърлен.

Подсъдимите Б. Д. И., Г. Й. Н., С. С. А., Т. А. И., Б. А. Н., А. Д. И. и А. Д. И. са осъдени да заплатят солидарно на гражданските ищци Т. П. М. и Г. П. М. сумата от по 2 000 (две хиляди) лева, представляваща разноски.

Подсъдимите Б. Д. И., Г. Й. Н., С. С. А., Т. А. И., Б. А. Н., А. Д. И. и А. Д. И. са осъдени да заплатят направените по делото разноски, както следва: сумата от 4 538 лв. по сметка на ОДП- К., сумата от 288 лв. по сметка на КОС и сумата от 10 400 лв., представляваща държавна такса върху уважените граждански икове.

На основание чл.53, ал.1, б"а" от НК са отнети в полза на държавата следните веществени доказателства-секира; част от дървена дръжка с дължина 38-40 см; част от дървена дръжка с дължина около 23 см; дървена дръжка с дължина 114 см; дървена дръжка с дължина 54 см; вилар с дървена дръжка; брадва с дървена дръжка; гребло с дървена дръжка с дължина около 137 см; дървена дръжка с размер около 94 см; лопата с дължина около 34,5 см За веществените доказателства - иззета кръв; поднокътни вещества; косми; материал за сравнително изследване; 3 бр. парчета балатум на жълто-кафяви квадрати, иззети с протокол за оглед на веществени доказателства от 30.06.09г. от пода на багажник на лек автомобил "Л. 2105" с ДК № КН 0115 АХ, оставен за съхранение на адрес ул. "Цар Освободител" № 12 в гр.Кюстендил; 1 бр. Мокет; бял парцал с ръждиви петна, е постановено да се унищожат след влизане на присъдата в сила. Постановено е след влизане на присъдата в сила и връщане на собствениците на следните веществени доказателства- газови револвери; работни ръкавици; горна част на анцуг с черен цвят и бели кантове с надпис "А."; 1 бр. черна на цвят блуза с дълъг ръкав и рисунка наподобяваща човешка глава; 1 бр. синя тениска с къс ръкав с надпис "ОДС България това си ти"; 1 бр. дънков панталон със синкав цвят; един чифт черни маратонки с бели кантове с № 41; един чифт черни маратонки с черно-бяло каре от страни; 1 бр. долна част на анцуг с черен цвят с кафеникави на цвят петна в долната си част; 1 бр. тениска с къс ръкав с черен цвят; 1 бр. тениска с къс ръкав със сив цвят и надпис "Туити"; черни кожени обувки; 2 чифта спортни обувки тип маратонки; черна мъжка тениска с къс ръкав.

Постановено е връщане на правоимачите и на тъмносино на цвят долнище на анцуг, с два сини канта със засъхнали червени и кафяви петна; 1 бр. разрязан бял на цвят потник със засъхнали червени петна по него; 1 бр. фланелка с къси ръкави, разрязана, черна на цвят със син на цвят надпис на гърба и жълт надпис отпред с червени петна; 1 бр. плетена вълнена блуза, разрязана, с червени, сини и бели орнаменти и надпис отпред 57, със засъхнали червени петна; сив на цвят чехъл за десен крак № 37 с червено засъхнало петно; както и на мобилен телефон - "Нокиа", модел 1209 с фабр. № 351947030474800; мобилен телефон - "Нокиа", модел 1209 с фабр. № 352906025788540; мобилен телефон "Нокиа", светлосин, със сива шарка около дисплея; лек автомобил "Опел А." с ДК № КН 9394 АС; лек автомобил "ВАЗ 2105" с ДК№КН0115АХ; лек автомобил "Форд С." с ДК № КН 1178 АС - без акумулатор и музикална уредба. Визираният съдебен акт е бил предмет на въззивна проверка по внохд №345/2011г., финализираща с решение от 05.08.2011г. на АС - София, с което същият е изменен в частта, с която е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимите С. С. А. и Т. А. И., и са лимитирани подлежащите на изтърпяване от А. Д. И. и А. Х. Р. санкционни последици.

Въззивният съд е ПРЕКВАЛИФИЦИРАЛ извършеното от С. С. А. деяние, с пострадал П. М., от такова по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.4 от НК, в такова по чл.129, ал.2, вр. ал.1 (редакция ДВ бр. 26/1968г.), вр. чл.20, ал.4, вр. чл.2, ал.2 от НК и НАМАЛИЛ размера на наложеното му за това престъпление

наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА от седем години на три години и два месеца, и размера на определеното на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание от седем години на три години и два месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, което да бъде изтърпяно при „общ” режим в затворническо общежитие от открит тип, като постановил на основание чл.40, ал.4 от НК полагане на съответни медицински грижи спрямо подсъдимия при изпълнение на наказанието.

ПРЕКВАЛИФИЦИРАНО е и деянието, с пострадал П. М., осъществено от Т. А. И. от такова по чл.116, ал. 1, т.6, пр.2 и 3, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.4 от НК, в такова по чл.129, ал.2, вр. ал.1 (редакция ДВ бр. 26/1968 г.), вр. чл.20, ал.4, вр. чл.2, ал.2 от НК, като е НАМАЛЕН размера на наложеното му за това престъпно посегателство наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА от седем години на три години и два месеца, и размера на определеното на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание от седем години на три години и два месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, при „общ” режим, в затворническо общежитие от открит тип.

С посочения съдебен акт е УВЕЛИЧЕНО наложено на А. Д. И. наказание за извършеното престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал.1 (редакция ДВ бр. 26/1968 г.), вр. чл.20, ал.4, вр. чл.2, ал.2 от НК, с пострадал П. М., от две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА на три години и два месеца, и размера на определеното на основание чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание от две години и шест месеца на три години и два месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА. Атакуваното решение е ревизирало и определения по отношение на А. Х. Р. начин на изпълнение на наложеното наказание – ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, като е изменил режима на изтърпяване от „строг” в затвор, в „общ” в затворническо общежитие от открит тип. Първоинстанционната присъда е ПОТВЪРДЕНА в останалата ѝ част.

Касационният протест е допустим, но НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Съдебната процедура по касационен инстанционен контрол е изчерпателно уредена от разпоредбите на чл.346-355 от НПК. Граматическото, логическо и систематическо тълкуване на установения нормативен регламент налага заключение за очертани предели на инстанционната проверка, лимитирани от предмета на обжалване; от определените процесуални субекти, имащи право да инициират производство пред ВКС; и от посочените в жалбата или протеста касационни основания. Несъблюдаването на визираните предписания създава процесуални пречки за касационния съд да реализира компетентността, с която е оторизиран, упражнявайки правомощията си по чл.354 от НПК.

В разглеждания казус представителят на Апелативна прокуратура-София не е дерогирал процесуалния закон и депозирал протест, отговарящ по форма и съдържание на предявените от разпоредбата на чл.351, ал.1 от НПК изисквания, включително по отношение на подсъдимия С. А..

Липсата на изрично искане в диспозитива на атакувания въззивното решение акт на обвинителната власт досежно претендираната отмяна, преценена в контекста на конкретиката от фактически данни и правни съображения, подкрепящи релевираните процесуални нарушения на чл.чл.13,14 и 107, ал.5 от НПК, довели до неправилно приложение на относимата материалноправна уредба спрямо С. А., не индицира на неяснота и не внася съмнения в заявената от прокурора воля.

Неубедителни обаче са фрагментарно предложените от прокурора аргументи за пороци в доказателствената дейност на контролираната инстанция, предпоставили незанозносообразност на атакувания съдебен акт, с неправилното потвърждаване на постановената от първостепенния съд оправдателна присъда по отношение на А. Р., С. А. и Т. И. по повдигнатото срещу тях обвинение по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.2 от НК, и с последващата преквалификация на извършеното от С. А. и Т. И. спрямо М., от престъпно деяние по чл.116, ал.1, вр.чл.115, вр.чл.20, ал.4 от НК, в престъпление по чл.129, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.4 от НК. Доказателства, уличаващи посочените подсъдими в съпричастност към нанесения на П. М. побой, се съдържат единствено в показанията на защитения по делото свидетел, с идентификационен №1, недостатъчни съгласно разпоредбата на чл.124 от НПК за изграждане на обосновано обвинение срещу определено лице и за неговото осъждане.

Установеният в чл.6, т.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/ и последователно провеждан от Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ ръководен принцип на справедлив процес, налага необходимостта от събиране и проверка на доказателствата в хода на публично съдебно производство, в присъствието на подсъдимия, с неговото активно участие, и при предоставена му възможност за противопоставяне и за оспорване на обвинителната теза, в контекста на състезателното начало. Отклонения са позволени при отчитане на баланса на интересите на защитата и на интересите на останалите участници, каквито са анонимните свидетели. Създадените ограничения за обвиняемия /подсъдим/ при

провеждане на разпит на лице с тайна самоличност, свързани със затруднението да докаже, че изслушаният свидетел не е надежден и депозираният от него разказ индицира на недостовърност, изискват процесуалните пречки, с които защитата се сблъсква, да бъдат преодоляни чрез предписаната процедура. Такава компенсация е въведеното с нормата на чл.124 от НПК императивно правило, показанията на свидетели, дадени по реда на чл.141 и чл.141а от НПК, да бъдат подкрепени от други, различни по вид доказателства, като предпоставка за постановяване на осъдителна присъда, което съдебните инстанции в настоящия казус стриктно са съобразили. В този смисъл е практиката на националните съдилища, на Конституционния съд /КС/ на Република България и на Съда в Страсбург.¹

Промяна в очертаната позиция не внасят акцентиранияте от представителя на държавното обвинение съображения за налични фактически данни за участие на А. Р., С. А. и Т. И. в изпълнителното деяние по умъртвяване на П. М., чрез нанасяне на удари, инкорпорирани чрез специалните разузнавателни средства, които в нарушение на процесуалния кодекс са изключени от доказателствената маса.

Правилно АС - София е интерпретирал доказателствената стойност на приложените веществени доказателствени средства, получени при използване на специално разузнаване, като поставяйки под съмнение процесуалната им годност, професионално формирал заключение, че те не следва да бъдат взети предвид, при оценка на приобщената по делото доказателствена съвкупност.

Процесуалният закон третира специалните разузнавателни средства като самостоятелен способ за доказване при разследване на ограничен кръг от тежки умишлени престъпления. Характерно за тях е, че чрез технически средства /електронни и механични съоръжения, и вещества, които служат за документиране на дейността на контролираните лица и обекти/, и чрез оперативни способности – наблюдение, подслушване, проследяване, проникване, белязване, проверка на кореспонденция и компютърна информация, контролирана доставка, доверителна сделка и разследване чрез служител под прикритие, се навлиза в личната сфера. Засягането на граждански права, ползващи се с конституционна защита /чл.чл.32-34 от Конституцията/ и международно признание /чл.8 от Европейската конвенция за правата на човека и чл.17 от Международния пакт за граждански и политически права/, налага използването на СРС само субсидиарно на другите доказателствени способности - „ако съответните обстоятелства не могат да бъдат установени по друг начин или установяването им е свързано с изключителни трудности” /чл.172, ал.2 от НПК/, като гаранции срещу необоснованото и произволно ограничаване на неприкосновеността на личния и семеен живот, жилището, свободата и тайната на кореспонденцията, е поставянето на дейността по експлоатиране на специалните разузнавателни средства под предварителен, текущ и последващ съдебен контрол /чл.чл.173-176 от НПК/. Видно от представените документи, удостоверяващи осъществяване на предвидената в закона процедура за искане и разрешаване на СРС по отношение на подсъдимите А. И., А. И. и Т. И., както и от съдържанието на изготвените ВДС, специалните разузнавателни средства са прилагани спрямо посочените лица, чрез подслушване в помещение в сградата на Окръжна следствена служба, за времето от 01.07.2009г. до 30.07.2009г., последващо тяхното задържане и привличането им в качеството на обвиняеми в наказателното производство. С акта на конституиране на обвиняемия в досъдебната фаза на процеса, той придобива визираните в чл.55 от НПК процесуални права, в обсега на които е и възможността да даде обяснения по повдигнатото му обвинение. Обясненията на обвиняемия се събират, чрез разпит устно и непосредствено пред съответния орган, при спазване на установените с нормативния регламент на чл.чл.115, 116 и 138 от НПК предписания, които обезпечават валидността на гласния доказателствен източник, като не следва да се игнорира фактът, че доколкото обясненията съставляват и средство за защита, законът предоставя на лицето право да депозира обяснения във всеки един момент от наказателното производство, както и да се откаже от това. Логическа последица от изложеното е изводът на въззивния съд, че в случаите на приобщаване на информация, предоставена от обвиняемото лице за обстоятелствата, включени в предмета на доказване, чрез способ, различен от разпита на обвиняемия, е налице заобикаляне на строго лимитираните в процесуалния кодекс правила за събиране и проверка на доказателства. Конкретиката по делото, сочеща на изявления на обвиняемите А. И., А. И. и Т. И., словно материализирани в изготвените при реализираното подслушване веществени доказателствени средства, които не могат да конкурират дадените от тях обяснения при разпита им в това качество, предпоставя невъзможното използване на резултатите от прилагането на СРС като доказателствен източник и мотивира недопустимото им включване при преценка на истинността на приобщения по предвидения в закона ред доказателствен материал, при очертаване на релевантната за обвиненията фактология. В рамките на описаните, въз основа на приобщените и анализирани годни гласни, писмени и веществени доказателства, фактически положения, са и правните изводи на контролираната съдебна инстанция по приложимия спрямо С. А. и Т. И. материален закон, обосноваващи преквалификация на инкриминираното деяние, с пострадал П. М. от престъпление по чл.116, ал.1, вр.чл.115, вр.чл.20, ал. 4 от

НК, в престъпление по чл.129, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.4 от НК. Правилно Софийски АС е приел, че поведението на А. и И., сочещо на транспортиране с автомобил на съпричастните към извършване на убийството лица до черешовия масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш. и на присъствието им на мястото на престъпния акт, се субсумира от състава на чл.129, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.20, ал.4 от НК. Очертаната дейност, обективно улесняваща посегателството срещу М. и безспорно съставляваща помагачество по смисъла на чл.20, ал.4 от НК, видно от показанията на свидетеля Ю. и на анонимен свидетел №1, е осъществена при общност на умисъла за побой на пазачите. Акцентираният факт, че двамата подсъдими непосредствено са наблюдавали действията на извършителите – А. И., Б. И., Г. Н. и Б. Н. по нанасяне на множество и безразборни удари по главата и тялото на П. М., и възприели състоянието на пострадалия, не мотивира подпомагане при умъртвяването на жертвата. Формираните у тях съзнателни представи, че отправилите се към мястото на престъплението лица, ще „набият пазачите“ и преследваната цел – да отмъстят с побой за В. И., не съдържат изискуемите се параметри на субективното отношение към последвалия смъртоносен резултат и изключват наказателната отговорност на С. А. и Т. И. за убийство. Извършеното спрямо М. престъпление надхвърля „общия умисъл“ на съучастниците-помагачи и сочи на „ексцес“, при който съгласно предписаното в чл.21, ал.2 от НК, те следва да бъдат признати за виновни и санкционирани, само за включените в обхвата на техния умисъл престъпни прояви. По своите медикобиологични особености обективно причинените на пострадалия П. М. увреждания представляват средни телесни повреди, поради което и инкриминираното деяние на подсъдимите С. А. и Т. И. следва да се квалифицира като престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 (ДВ бр. 26/1968 г.), вр. чл. 20, ал. 4, вр. чл. 21, ал. 2 от НК. По справедливост са отмерени и наказанията на Б. И., Г. Н., Б. Н. и А. И. за осъщественото по чл.116, ал.1, вр.чл.115, вр.чл.20, ал.2 от НК престъпно посегателство. При лимитиране на санкционните последици за подсъдимия Б. И. за извършеното престъпно деяние по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, и т. 12, пр. 1, във вр. с чл.115, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, след индивидуализацията на вида на наказанието, в рамките на алтернативно предвидените санкции, правилно съдебните инстанции са преценили съществуващия наличен превес на отегчаващите вината обстоятелства. Като обстоятелства, влияещи за отегчаване на отговорността, са отчетени фактите, определящи за степената на обществена опасност на деянието и индициращи на начина на извършване, на причинения резултат и на подбудите за това; и фактическите данни, свързани с личността на дееца - недобрите характеристики, обремененото му съдебно минало извън осъжданията, обосноваващи опасния рецидив. С юридически усет са коментирани и смекчаващите отговорността факти, като в обсъждания аспект е отдадено нужното значение на формата на вина при убийството - евентуален умисъл, както и на тежкото семейно положение на подсъдимия. При съобразяване на съотношението между посочените обстоятелства, на Б. И. е наложено наказание осемнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, размерът на който не следва да бъде ревизиран в претендираната от прокурора посока. Наказателната отговорност и на подсъдимия Г. Н. за извършено престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, и т. 12, пр.1, във вр. с чл.115, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, е реализирана при условията на чл. 54 от НК, след обосноваване избор на наказанието „лишаване от свобода“ измежду предвидените алтернативи, и при съблюдаване облика на инкриминирания престъпен акт - време, място и обстановка, активното участие на този подсъдим в причиняване на съставомерния резултат, мотиви за извършване на деянието и предварителната му подготовка. Не са игнорирани и обстоятелствата, очертаващи личната опасност на извършителя – предходните осъждания, недобрите характеристични данни, утежненото семейно положение, направените частични самопризнания в хода на наказателното производство и изразеното съжаление за стореното. В обсега на очертаните и значими при диференциране на санкционните последици факти, и при изискуемото се внимание на предписаните от чл. 36 от НК цели, е определено наказанието на Г. Н. - осемнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, което не следва да бъде увеличавано. Доказателствено обоснована и професионално поднесена е и аргументацията на въззивния съд, във връзка с индивидуализацията на наказателната отговорност на Б. Н. за престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3, вр. с чл.115, вр. с чл.20, ал.2 от НК. При спазване на принципите на законност и индивидуализация, формулирани в чл.54 от НК, в съответствие с тежестта на престъплението и личността на дееца, и при аналитична оценка на смекчаващите и отегчаващи обстоятелства е определен вида на санкцията - ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, и лимитиран нейния размер от шестнадесет години. Взета е предвид конкретиката на престъпното посегателство /извършено от множество лица, с проявена упоритост и преследващо отмъщение, с причинен вредоносен резултат- смъртта на М./ и каузалният принос на подсъдимото лице. В кумулативна даденост са обсъдени обстоятелствата, сочещи на младата възраст и семейното положение на дееца, на неговото предходно осъждане по нохд №895/2008 г., за което не е настъпила реабилитация и на наличните положителни характеристични данни по местоживееене, които съвкупно оценени с фактите за инкриминираното деяние по чл.116 от НК, не предпоставят изменение на атакувания съдебен акт в санкционната му част. Несъстоятелни са и релевираните в протеста, лишени от съдържание оплаквания за прекомерна заниженост на наложеното по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, във вр. с чл.115, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК наказание на А. И., които не мотивират касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК. В изпълнение на

произтичащите от чл.54 от НК задължения, първостепенният съд и въззивната инстанция са интерпретирали правно значимите за наказателната отговорност обстоятелства, и след задълбочена оценка на тяхната относителна стойност, са отмерили подлежащите на изтърпяване санкционни последици за инкриминираното престъпление-деветнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА. При определяне на наказанието прецизно е очертан характерът на усложнената престъпна дейност, с оглед съпричастните към нея множество лица, демонстрираната нечовечност при нанасяне на ударите, довели до леталния изход за пострадалия М., с поставен акцент на активното участие на А. И. в организирането и в извършването на убийството. На тази плоскост са отчетени тежкото съдебно минало на подсъдимия, недобрите му характеристики, и не са пренебрегнати смекчаващите при диференциране на отговорността обстоятелства, свързани със семейното положение и здравословно състояние на подсъдимия.

НЕОСНОВАТЕЛНИ са касационните жалби на подсъдимите лица.

По жалбата на подсъдимия Б. Н..

Претендираното несъблюдаване на процесуалните норми, съдържащи предписания за безпристрастно, всестранно и пълно изследване на значимите за предявените обвинения фактически данни, и за задълбочен анализ на приобщения по делото доказателствен материал, гарантиращи правилността на вътрешното убеждение, не е съобразено с реализираната в съдебната фаза на наказателното производство, процесуална и доказателствена дейност. ВКС не констатира акцентирания в касационната жалба и в допълнението към нея „нарушения“ при осъществяването от предходните съдебни инстанции, събиране, проверка и оценка доказателствата, обосновавали погрешни очертания на фактологията досежно съпричастността на Б. Н. към инкриминираните престъпления по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3 от НК и по чл.129, ал.2, вр. чл.20 ал.2 от НК, и довели до постановяване на осъдителна присъда, базираща се на недопустими хипотези и предположения. Не могат да бъдат възприети възраженията на защитата на подсъдимото лице за доказателствена необезпеченост на обвинителната теза срещу Б. Н., почиваща единствено на изтъкнатите от противоречия и предлагащи различни версии за разволя на конфликта на инкриминираната дата, свидетелски показания на Ю. Ю. Депозираният в хода на досъдебното производство, разказ на свидетеля Юстиниянов, относно чието кредитиране контролираният състав предлага убедителни аргументи, обвързани със съществуващата корелация с останалата доказателствена маса, съдържат еднозначна информация за личните му възприятия досежно това, че П. М. бил удрян от подсъдимите Б. Н., Б. И., Г. Н. и А. И.. Тези преки фактически данни косвено се потвърждават от соченото от М. С. за осъществяването спрямо пострадалия и от заявеното от свидетел с идентификационен № 1 досежно обстоятелството, че този подсъдим се е намирал на местопрестъплението; кореспондират на производните доказателства, инкорпорирани чрез показанията на разпитаните полицаи; и на заключението на изготвената съдебно-медицинска експертиза. В коментирания смисъл юридически неиздържана е тезата, лансирана от встъпилите в касационното производство договорни адвокати на Б. Н., за недопустимо приобщаване към доказателствената съвкупност по делото на свидетелските показания на полицейските служители. Свидетелите – представители на полицията, разпитани в хода на първоинстанционното съдебно следствие, не са извършили действия по разследване и по отношение на тях не е налице забраната по чл. 118 от НПК. Твърденията на посетилите произшествието полицейски служители, компетентно са кредитирани, с оглед характеристиките на съдържанието им, и предвид правната природа на установените чрез тях доказателства. Законосъобразно въззивният съд е възприел като първични фактически данни непосредствените, лични възприятия на свидетелите за обстановката на мястото на престъпните деяния; за състоянието на пострадалите; за споделеното от тях, спомогнало за разкриване на съпричастните към конфликта лица; за задържането и конвоирането на подсъдимите. Констатираните обективност, безпристрастност и последователност на заявеното в тази насока очертават добросъвестност и процесуално съдействие на разпитаните полицаи за разкриване на истината, предпоставящи доверие. С демонстриран професионализъм са обсъдени показанията на служителите на реда и в частта, инкорпорираща производни доказателствени факти /възпроизвеждане на извънпроцесуални признания на участващите в сблъсъка/, като последните са ценени при спазване на принципните положения в доктрината и съдебната практика за ролята на производните доказателства като средство за установяване на първични доказателства и за тяхната проверка; и за недопустимост на подмяната на първични фактически данни с производни доказателствени факти, освен в хипотезите на обективна невъзможност за приобщаване по делото на първични доказателства. ВКС е категоричен, че „полицейският служител може да установява при разпита му като свидетел извънпроцесуални изявления на други лица, включително и на такива, които в рамките на конкретен наказателен процес придобиват процесуалното качество на обвиняеми, стига да ги е възприел. Без съмнение ще е налице процесуално нарушение, ако осъдителната присъда се основава единствено на свидетелско показание на полицейски служител за извънсъдебно признание за извършено престъпление или между

свидетелското показание на полицейския служител и останалите доказателствени средства е налице съществено противоречие, поставящо под съмнение достоверността на установеното от него относно направеното самопризнание, на каквито обстоятелства не сочи конкретиката по делото. ²

Промяна в очертаната позиция за доказаност на обвинението по чл.116 от НК срещу Б. Н. не внася и релевираната от защитата „неправилна интерпретация“ на съдебно-медицинската експертиза, установяваща, че „причинените на П. М. телесни увреждания не биха довели до летален изход при оказване на своевременно лекарска помощ“.

Според научно-обоснованото експертно заключение, на пострадалия М. е причинена множествена травма: фрактури на носни кости, дясна лопатка, пет леви и четири десни ребра, лъчева кост на дясна предмишница, втора дланна кост и първа фаланга на втори пръст на дясна ръка, капачката на дясно коляно, двете кости на лява подбедрица и големия пищял на дясна подбедрица с масивни кръвонасядания и частични разкъсвания и смачквания на меки тъкани около счупванията; разкъсване и контузия на ляв бял дроб; левостранен пневмоторакс и двустранен хемоторакс (въздух и кръвоизлив в гръдната кухина); разкъсно-контузни рани по главата и крайниците; кръвонасядания и охлузвания по кожата и в дълбоките меки тъкани на главата, тялото и крайниците; леко изразена мастна емболия в белия дроб; остра кръвозагуба; мозъчен и белодробен оток, като с оглед медико-биологичните й характеристики тя е получена по механизма на силни удари (над 20 на брой/, с или върху твърди тъпи /тъпоръбести предмети с различна форма и големина на удрящата повърхност- дървени или метални дръжки на инструменти, лопати, брадви и др.подобни) или при нанасяне на побой с крайни части на продълговат предмет, юмруци и ритници. Въз основа на специалните познания, обективирани в медицинската експертиза и на допълнителните разяснения, дадени от вещото лице Н. в съдебно заседание на 26.10.2010г. пред ОС-Кюстендил, е формираната в атакуваното решение категоричност, че смъртта е настъпила в резултат на комбинация от описаното множество травматични увреждания (гръдна травма с разкъсване и контузия на бял дроб и последващ хемопневмоторакс; фрактури на кости и смачкване на мастна тъкан с последваща мастна емболия в бял дроб; кръвозагуба от кръвоизливи в гръдна кухина, от раните и множеството кръвонасядания в меките тъкани), довели до нарушения на дихателната и сърдечната дейност с последващото им спиране. Лансираната теза за възможно предотвратяване на леталния изход, базираща се на механично извадени от съдържанието на заключението фрази касаещи „разкъсването и контузията на белия дроб с последващ хемопневмоторакс, мастна емболия и кръвозагуба“- травма, квалифицирана като разстройство на здравето, временно опасно за живота, при която „без оказване на своевременно лекарска помощ е налице реална опасност от настъпване на смърт“, не съответства на окончателните изводи на експерта. Тя е и ирелевантна при лимитиране на правните очертания на убийството. Общественоопасният характер на престъпното деяние е свързан с неговото отрицателно въздействие върху обществените отношения, като в големия брой от случаи, в обсега на които и настоящият, настъпването на определени общественоопасни последици е включено от закона в състава на престъплението и е задължително за неговата наличност в правния мир. Следователно причинната връзка между деянието и вредоносния резултат е необходим обективен елемент на престъплението, определя неговата наказателноправна квалификация и представлява условие за наказателната отговорност. Изискуемата се причинна връзка съществува, щом като деянието е такава обективна предпоставка, без която съобразно характера на развиващия се процес престъпният резултат не би настъпил. Акцентираното от защитата предполагаемо обстоятелство, че при взети контрамерки от трети лица /специализирана медицинска интервенция/ причинният процес е могъл да бъде спрял в своето развитие и настъпването на резултата осуетено, не засяга факта, че деянието на подсъдимия Н. и неговите съучастници е предизвикало вредоносните последици и между него и последните съществува причинна връзка, поради което и не индицира на липса на основание за ангажиране на отговорността на подсъдимото лице. С изискуемата се степен на интензитет е доказано и обвинението срещу Б. Н. за извършено по отношение на К. В. престъпно посегателство по чл.129, ал.2, вр.чл.20, ал.2 от НК. Волеизявленията на свидетеля Ю. и на анонимния свидетел, че подсъдимият Н., заедно с други лица, е тръгнал след бягащия В. и е нанасял удари на падналия пострадал, са еднородни и убедителни. Те се подкрепят от дадените от С. свидетелски показания за събитията и за поведението на участващите в тях, и от отразените в протоколите за оглед писмени данни. В контекста на направените разисквания, некоректни са доводите на защитата за налични несъответствия в гласните доказателствени източници /показанията на свидетеля Ю. Ю. и на защитения свидетел/, създаващи съмнения в достоверността им и внушаващи житейска алогичност на ситуацията, при която Б. Н. е бил на две места едновременно. Видно от установената конкретика за развитието на физическия сблъсък, продължил в рамките на 10-15 минути, съпричастните към неправомерната дейност лица са извършили различни действия, в последователни периоди от време – след първоначално нанесените удари на пострадалия М., част от съучастниците, сред които и посоченият подсъдим, са тръгнали след К. В. и реализирали инкриминирания

престъпен акт спрямо него. Не следва да се пренебрегва и обстоятелството, че присъстващите на мястото на инцидента са възприели детайлите на случилото се в неговата динамика и са пресъздали видяното чрез оставилите траен спомен в съзнанието им отделни фрагменти и епизоди, и при преодоляване на затрудненията в процеса на описанието им, със своеобразните особености на словесния изказ. В контекста на изложеното ВКС не констатира претендираната доказателствена непълнота, създадена с отказа на съдебните инстанции да допусне до разпит и да изслуша свидетеля К. К.- очевидец на инцидента, чиито показания са относими към предмета на доказване. Видно от приложената документация по делото първостепенният и въззивен съд са изчерпали всички процесуални способности за намиране и призоваване на посоченото лице, като събраните и проверени в хода на наказателния процес доказателства, преценени в аспекта на възможността за разкриване на обективната истина, са обусловили липса на необходимост от продължаване на издирвателните мероприятия, поради което и оказали се неоправдани, с оглед финализиране на производството в разумни срокове. При приетата за доказателствено обезпечена фактология, правилно е приложен и материалният закон, с произтичащите санкционни последици. Наложеният на Б. Н. наказание, чиято справедливост декларативно се оспорва в жалбата, са съответни на тежестта на извършените престъпления и личната опасност на дееца, и съобразени с установените по делото смекчаващи и отегчващи отговорността обстоятелства, подробно обсъдени при разглеждане на релевираните в протеста доводи за налично касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК спрямо подсъдимия. Предложената от касационния съд аргументация в коментирания аспект мотивира несъстоятелност на лишените от конкретика оплаквания за прекомерна строгост при лимитиране на наказателните санкции за престъпните посегателства по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3 от НК и по чл.129, ал.2, вр. чл.20 ал.2 от НК, и на съпровождащата ги претенция, те да бъдат намалени, чрез упражняване на касационните правомощия по чл.354, ал.2, т.1, вр.чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

По жалбата на подсъдимия Б. И..

ВКС не установи дерогиране на процесуалните норми на чл.чл.13, 14 и 107 от НПК от първостепенния и въззивен съд, при формиране на вътрешното убеждение относно значимите за повдигнатото от прокурора обвинение по чл.116 от НК факти, предположили отговорността на подсъдимия И.. Доказателствената съвкупност, приобщена чрез свидетелските показания на Ю. Ю., на свидетел с идентификационен №1, на К. В. обезпечава по изискуемия се несъмнен начин съпричастност на подсъдимия И. към инкриминираното престъпно посегателство срещу П. М., довело до неговата смърт. Разпитаните в качеството на свидетели процесуални участници-Ю. и анонимен свидетел, са последователни в твърденията си, че Б. И. /„Б.“/ е държал в ръцете си дървена дръжка от лопата, с която нанасял удари по пострадалото лице, като е продължавал да го малтретира, независимо от отправяната от жертвата реплика, че „имат грешка“. К. В. също е категоричен, че този подсъдим е един от възприетите от него нападатели пред къщичката. Съдържимите се в тези гласни доказателствени източници обстоятелства са в корелираща връзка с обективните данни в писмения материал, с веществените доказателства и с експертните по делото. В обсъждания смисъл, декларативно поднесеното от подсъдимия И. възражение за недоказаност на обвинителната теза се явява неоснователно, като словната пестеливост при материализирането му създава процесуални пречки за излагане на подробна и обстойна мотивация.

По жалбата на подсъдимия Г. Н..

С предписания от закона доказателствен интензитет е очертан основният факт на наказателния процес - извършване на описаното в обвинителния акт престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3, и т.12, пр.1, вр.чл.115, вр.чл.29, ал.1, вр.чл.20, ал.2 от НК, от подсъдимия Н.. Прецизно осъщественият от контролираната инстанция доказателствен анализ на дадените от подсъдимото лице обяснения и на депозираните от анонимния свидетел, от Ю. Ю., от К. В., от М. С. и от полицейския служител Р. Х. разкази; при съотнасяне с обективните данни в протоколите за оглед; и в съответствие с научните мнения на вещите лица в експертните заключения; обуславя несъмнени констатации за това, че Г. Н. /„Гърбушко“/ е участвал в самото изпълнение на инкриминираното престъпно деяние, като удрял М. по тялото с дървена дръжка. Колебания в тях не провокира голословното изявление в жалбата за недоказаност на обвинението. Несъстоятелни са и оплакванията на подсъдимия за доказателствена необоснованост на налична вина за умъртвяване на П. М., предпоставяща консумиран престъпен състав на умишлено убийство. Вината е субективен елемент на престъплението, свързан с определено психическо състояние на дееца, отразяващо неговото субективно отношение към общественоопасния характер и общественоопасните последици. Решавайки въпроса за нейното съдържание, респективно за характеристиките на умисъла при престъпните деяния против личността, съдът е длъжен да изхожда от комплексната оценка на всички обстоятелства за извършеното престъпление, като отчете предшестващото поведение на виновния и пострадалия, техните взаимоотношения, използваните способности и средства при престъплението, броя и силата на нанесените удари, тяхната насоченост

и медико-биологичните особености на причинените на жертвата наранявания. За да бъде установен субективният състав на умишлено убийство е необходимо наличието на доказани факти, че деецът е искал да умъртви пострадалия, или за това, че целейки друг правомерен или неправомерен резултат, той е изградил в съзнанието си представа за фаталния край, съгласявайки се или безразлично отнасяйки се към настъпването на смъртта. Доктрината и съдебната практика са категорични, че съзнаването от подсъдимия за нанесени множество удари, със сила и замах по жизненоважни части на човешкото тяло, предвиждането на общественоопасните последици на деянието – причинени телесни увреждания, водещи като закономерност или възможност до фатален край, в кумулативна даденост с демонстрираното желание или допускане на този резултат, указват на пряк или евентуален умисъл за убийство, и индицират на трансформиране на субективните измерения на вината при причиняване на телесна повреда, в такива за лишаване от живот. Такива са установените по делото обстоятелства. Очертаните фактически положения за осъществяването от Г. Н., Б. Н., А. И. и Б. И. задружна престъпна дейност, обективирана в жесток побой на П. М., с поставен акцент на неговия механизъм, интензитет и на използваните средства /нанесени повече от 20 удари, с дървени дръжки и с ритници, при демонстрирани изключителна ярост, груба отмъстителност и нечовешка коравосърдечност/, и при интерпретация на характеристиките на получените от пострадалия телесни увреждания в главата и тялото, които като пряка и непосредствена последица са довели до неговата смърт, предпоставят изводи за извършено деяние по чл.116 от НК, при евентуален алтернативен умисъл. Визираната форма на виновно поведение индицира на насоченост към постигане на различни резултати – телесни повреди или умъртвяване, което без пряко да са преследвали съпричастните към нанесения побой лица, са допусkali, очаквайки настъпването на един, който и да е от тях. При малтретирането на жертвата по описания начин, подсъдимите са съзнавали, че не могат да отмерят насилието си така, че да го ограничат само до причиняването на увреждания, изразяващи се в накърняване телесния интегритет и да изключат травми, несъвместими с живота, поради което в съдържанието на умисъла им, се включва и представата за възможност от летален изход, за предотвратяването на който, те не са положили усилия. Последното аргументира житейски логичното, фактически обусловено и правно мотивирано заключение, че участващите в побоя на М. лица, сред които и Г. Н., съзнателно са се съгласили с настъпването на смъртта, отнасяйки се с безразличие към този вредоносен резултат, като промяна в същото не внасят твърденията на подсъдимия, че „не познавал жертвата”, които са ирелевантни по своя характер в конкретния казус. Приложимата по отношение на извършения спрямо П. М. неправомерен акт материалноправна уредба е предопределила и наложеното наказание на подсъдимия по чл.116 от НК, справедливо индивидуализирано по вид и размер, съобразно тежестта на престъплението и личността на дееца. Претендираната в касационната жалба редукция на определената за квалифицираното убийство санкция – ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА с една трета, при условията на чл.58а, ал.1 от НК, поради направените в хода на разследването признания, противоречи на буквата и духа на закона. Депозиранияте от Г. Н. обяснения пред първостепенния съд, съдържащи частични самопризнания, не удовлетворяват изискванията на визираното в нормата на чл.371, т.2 от НПК признаване на всички факти, изложени в обвинителния акт, което при кумулативна даденост на условията по чл.370, ал.3 от НПК за останалите съпроцесници, би предпоставило правоприлагането на особената процедура по Глава двадесет и седма от НПК „Съкратено съдебно следствие в производство пред първата инстанция”, с произтичащия от това бонус при диференциране на наказателната отговорност на подсъдимото лице, в пределите на чл.58а от НК, предписан от императивните правила на чл.373, ал.2, вр.чл.371, т.2 от НПК.

По жалбата на подсъдимия А. И..

Въззивният съд, по реда на чл.313 и чл.314 НПК внимателно е проверил първоинстанционната присъда и в частта, относима към инкриминираните деяния на подсъдимия И., като след прецизно и всеобхватно обсъждане на приобщената доказателствена маса, и изпълнявайки добросъвестно задълженията си по чл.339, ал.2 от НПК, убедително формирал своята воля и мотивирано обективирал изводите си по фактите и приложимия закон. Бланкетно релевираната недоказаност на авторството на повдигнатото срещу А. И. обвинение за извършено спрямо П. М. престъпно посегателство по чл.116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, вр. с чл. 115, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, не намира доказателствена опора, в материалите по делото. Съучастието на подсъдимия И. в квалифицираното убийство, в качеството на извършител безспорно се обосновава от обстоятелствата, съдържащи се в показанията на свидетел с идентификационен №1 и на разпитания Ю. Ю, за развоя на инкриминирания конфликт. Посочените процесуални участници са категорични в това, че А. И. е организиран нападението срещу пазачите на черешовия масив, с цел отмъщение за упражненото спрямо брат му „Пуди” насилие; взел вилар, с който първоначално удрял П. М., като бил един от най-активните при нанасяне на побоя; впоследствие се включил в неправомерното посегателство против телесната неприкосновеност на К. В.; след което се върнал и продължил да малтретира умиращия пострадал М.. Тези гласни доказателствени източници, съпоставени с твърденията на М. С. за случилото се на 25.06.2009г., с писмените и веществени доказателства,

индицират на необходимата налична и достатъчна корелация; и проверени чрез изготвените медицински експертизи предпоставят заслужен кредит на доверие от решаващия съд. В рамките на установената фактическа обстановка, компетентно са лимитирани и правните очертания на инкриминираното поведение на А. И. – каузална причина за настъпилата смърт на П. М.. Юридически неиздържано е предявеното от защитата искане за преквалификация на деянието, извършено от подсъдимия И. по чл.116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3 от НК, в престъпление по чл. 124, ал.2, вр. ал.1 от НК- умишлено причинена средна телесна повреда и смърт по непредпазливост, осъществено при физиологичен афект, предизвикан от пострадалото лице. Съдебната практика по приложението на визираните материалноправни норми /чл.116, вр.чл.115 НК и чл.124 НК/ е константна и последователна. Тя обобщава, че изводите за субективните измерения на реализираното при формиран умишъл престъпление, се базират на обективните действия на дееца, проектирани в насоката, броя и интензитета на ударите, характеризирани чрез използваните средства, продължителността на нанесения побой и засегнатите от него части на човешкото тяло. Конкретиката в настоящия казус сочи, че четиримата подсъдими – А. И., Б. Н., Г. Н. и Б. И. са нанасяли множество и силни удари с дървени дръжки и с ритници, в жизнено важни части на тялото на пострадалия М. /глава, гърди/, че са реализирали това заедно и поотделно, в различни интервали на продължилия във времето физически сблъсък, че макар да са възприели тежкото състояние на жертвата и невъзможността ѝ да се движи и да оказва съпротива, както и да са били предупреждавани от друго участващо в конфликта лице за възможността П. М. да умре, не са прекратили неправомерните прояви. Тези обективни дадености несъмнено обуславят евентуален умишъл за убийство, а не за телесна повреда, като форма на вина при престъпния акт. Обстойно и мотивирано е очертаното от съдебните инстанции разграничение между евентуалния умишъл за убийство и умишъла за телесна повреда, от която смъртта е настъпила по непредпазливост, сочещо, че когато деецът допуска, че наред с целения резултат (в случая - телесна повреда) може да настъпи и смъртта на пострадалия, като в представното съдържание на неговото съзнание се включва и настъпване на смърт, към която той се е отнесъл с безразличие, съгласявайки се с вредоносния резултат, е налице евентуален умишъл, покриващ субективната съставомерност на чл.115 от НК. Нормалният интелект и жизнен опит на А. И. позволяват изграждането на съзнателни представи за възможност от летален изход при нанесения на М. жесток побой, като манифестираното от подсъдимия поведение убедително илюстрира примиряване с настъпването на смъртта. Това обосновава субсумиране на извършеното от подсъдимия И. от материалноправната разпоредба на чл.116 от НК, което предпоставя липса на необходимост от излагане на разсъждения за останалите признаци на полеконаказуемия състав на чл.124, ал.2 от НК и сочи на несъстоятелност на възраженията на служебния защитник в съдебно заседание за пропуски в процесуалната дейност на решаващия орган, свързани с отказа за назначаване на съдебно-психиатрична експертиза, установяваща физиологичен афект. Съответни на престъплението, засягащо най-ценното човешко благо – живота, са и индивидуализираните санкционни последици за подсъдимия. За справедливостта на отмереното наказание на А. И.- деветнадесет години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА са предложени подробни съображения, при произнасяне на настоящия съд по визираното от представителя на обвинителната власт касационно основание по чл.348, ал.1,т.3 от НПК спрямо подсъдимия, които е процесуално ненужно да бъдат възпроизвеждани, на плоскостта на лишените от конкретика в тази насока оплаквания .

По жалбата на подсъдимия А. И..

Обективно установена от първостепенния и въззивен съд е и фактологията, значима за повдигнатото от прокурора срещу А. И. обвинение по чл.131а, пр.2, вр.чл.129, вр.чл.29, вр.чл.20, ал.2 от НК. Същата е професионално пресъздадена в нейната хронология и компетентно индивидуализирана досежно времевите и пространствени характеристики на инкриминираното деяние, начина на осъществяване /нанесени множество удари от Г. Н., Б. И., А. И., Б. Н., А. И. и А. Р., с вилар, секира и с дървени дръжки, в областта на главата, тялото и краката на К. В./, и каузалния принос на подсъдимия И. при причиняване на вредоносния резултат. Изводите на контролираните съдебни инстанции за обстоятелствата, релевантни за престъпната съставомерност на неправомерната дейност и за съпричастността на А. И., са направени след задълбочен анализ и оценка на събраните по делото доказателства, приобщени чрез разказа на анонимния свидетел, на Ю. Ю., на К. В. и на М. С., и чрез приложения писмен материал; и проверени със съдебно-медицинската експертиза за причинените на пострадалия телесни увреждания. Показанията на Ю. Ю. на досъдебното производство, приобщени и кредитирани по делото, са подробни и последователни в описанието на конкретиката от действия на този подсъдим, като свидетелят е категоричен, че А. И. /„П.“/ е извикал К. В. да излезе, че е нахлул в стаята му, след което последният скочил през прозореца, а подсъдимото лице го последвало зад къщата. На тези твърдения напълно кореспондира заявеното от защитения свидетел, че „П.“ е бил един от подсъдимите, които са преследвали и удряли с дървени дръжки пострадалия. В корелативна връзка с установеното от коментирания доказателствени източници по отношение на фактите - кои от подсъдимите са тръгнали след К. В. и по какъв

начин са му нанасяли удари, е и съдържимата се в разказа на жертвата информация, правдиво отразяваща непосредствените възприятия за събитията на инкриминираната дата и доказателствено обезпечаваща участието на А. И. в престъпното посегателство. Добросъвестно разпитаният пострадал посочва, че на 25.06.2009 г., около 21,15 часа, на площадката пред вратата на къщичката е видял Г. с прякор „Гърбушко“ и Б. , с прякор „Б.“, заедно с други лица, които удряли с тояги, че се е уплашил, скочил през прозореца на помещението, като на около 30 метра от къщичката бил застигнат от двама от нападателите, зашеметили го с удари с дърво по главата, и паднал на земята, където му е нанесен побой. Косвено тези гласни доказателствени средства се подкрепят от свидетелските показания С. за проявената агресия от съпричастните към инцидента, от инкорпорираните чрез протокола за оглед на местопроизшествие (л. 10-12, т. I от досъдебното производство) обективни находки /дървени дръжки и тесла/, и от дадените от вещото лице-съдебен медик разяснения за медикобиологичните особености на нанесените на пострадалия телесни повреди и за възможния механизъм на причиняване. В контекста на аргументираната позиция, на неоснователност индицират оплакванията в касационната жалба за неспазване на процесуалните предписания при интерпретацията свидетелските показания на Ю. Ю., на К. В. и на анонимния свидетел, и за тенденциозност при доказателствената им преценка. Некоректни са и свързаните с това доводи за пренебрегване на наличните в тях противоречия. Съществуващите несъответствия в детайлите на очертаната доказателствена маса, обясними с придобитите възприятия при динамичното развитие на конфликта, с участието на много лица; със състоянието на преживян от жертвата травматичен шок при нападението; и с обусловената от социалния статус и ниското интелектуално ниво на разпитаните липса на логическа последователност и езикова издържаност на обективиранияте изложения, са преодолени от съда с юридически усет при анализа на тяхното съдържание, чрез демонстриран критичен подход при изследване истинността на твърденията и посредством реализирана обстойна проверка, при съпоставяне на последните със съвкупния доказателствен материал по делото. При съблюдаване на приетите за доказани фактически положения е обоснована престъпната обективна и субективна съставомерност на инкриминираното деяние, и ангажирана отговорността на А. И. за престъпление по чл.131а, пр.2, вр.чл.129, вр.чл.29, вр.чл.20, ал.2 от НК. Справедливо е лимитирана и наказателната санкция на подсъдимия. Наложено е при условията чл.54 от НК наказание –ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от седем години, е съответно на високата степен на обществена опасност на деянието, мотивирана с начина му на извършване /в съучастие, при предварителна организация и с използване на дървени дръжки/; с подбудите за инкриминираната агресия, свързани с отмъщение; и с тежестта на причинените престъпни последици, изразяващи се в нанасяне на пет средни телесни повреди на пострадалия К. В.. Съобразена е и личността на дееца, многократно осъждан за престъпления с различен обект на посегателство, извън тези, меродавни за правната квалификация - опасен рецидив, и с лоша характеристика. Правилно е заключението на контролираните инстанции, че преценката на релевантните при диференциране на наказателната отговорност обстоятелства, в обсега на които са коментирани и взети предвид акцентиранияте от защитата младежка възраст, семейно положение, и последващо разкаяние, обуславят санкционни последици над предвидения в особената материалноправна норма среден размер, за постигане на целите на генералната и специалната превенция, визирани в чл.36 от НК.

По жалбата на подсъдимия Т. И..

Първостепенният и въззивен съд не са допуснали релевираните нарушения на установения в чл.чл13, 14 и 107 от НПК нормативен регламент.В изпълнение на задълженията си, произтичащи от императивните правила чл.чл.13 и 107, ал.3 от НПК са извършени следващите се процесуални действия за разкриване на обективната истина в наказателния процес, и изградени фактически констатации, в съответствие с предписаното от разпоредбата на чл.14 от НПК, които се базират на всеобхватно обсъждане на доказателствените източници и на прецизната им юридическа интерпретация. Описаните факти, предпоставящи заключение за инкриминираната неправомерна дейност и за съпричастността на Т. И. се основават на обективно, всеобхватно и изчерпателно обсъждане на приобщените по наказателното дело гласни доказателства, и на тяхната компетентна оценка. Бланкетно поднесената от защитата несъответност в доказателствения материал е преодоляна с демонстриран професионализъм в обсега на реализирания от контролираните инстанции мисловен процес, словно отразен в изискуемата се от процесуалните норми на чл.305 и чл.339 от НПК форма. Показанията на разпитаните свидетел, с идентификационен №1 и Ю. Ю. за осъществените от подсъдимия И. действия на 25.06.2009г. са категорични и еднопосочни, че на инкриминираната дата той тръгнал заедно с останалите, участващи в събитията лица, за да отмъстят, чрез нанасяне на побой на пазачите на черешовия масив, находящ се в местността „Грамаге“, в землището на с.Ш. като управлявал лек автомобил „Лада“, модел 2105, с ДК №КН 01 15АХ, с който превозил до местопрестъплението Г. Н., Б. И. и А. И.. Очертаните обстоятелства косвено и частично се потвърждават и от съдържимите се в други гласни доказателствени средства /обясненията на подсъдимия Г. Н. и Б. И.; и

показанията на пострадалите К. В. и М. С. /данни за развитието на конфликта. В разисквания смисъл не е игнорирано и депозираното от свидетелите С. И. и А. С., създаващи алиби на подсъдимия И.. При съвкупния анализ е изведено заключение, че кредитираните твърдения на посочените лица за състояло се пътуване на Т. И. до гр.С. през деня на 25.06.2009г., не противостоят на преките доказателства за присъствие на подсъдимия на мястото на извършените посегателства и не опровергават доказаността на повдигнатите срещу него обвинения, доколкото е установено, че той се е завърнал в гр.К. по-ранен час, предхождащ инкриминирания инцидент. Упражнявайки правомощията, с които е оторизиран ВКС не установи основателност и на доводите за неправилно приложен материален закон. Интерпретираната фактология обосновава реализирани от Т. И. неправомерни деяния, консумиращи престъпния състав на чл.129, ал. 2 вр. с ал.1 (редакция ДВ,бр.26/68 г.), вр. с чл. 20, ал. 4 от НК, с пострадали лица - П. М. и К. В.. Поведението на подсъдимия, сочещо на транспортиране на извършителите на посегателствата против личността до черешовия масив, в землището на с.Ш. на присъствие на местопрестъплението, обективно очертава престъпна дейност, осъществена от него в съучастие при форма на помагачество по чл.20, ал.4 от НК, и правилно квалифицирана от въззивната инстанция по чл.129, ал. 2, вр. с ал.1 от НК, включително спрямо починалия М., с оглед субективните параметри на доказания общ умисъл за нанасяне на побой. Т. И. е създавал предпоставки за изпълнение на насочените срещу М. и В. престъпни посегателства, като с предшестващата ги инкриминирана от обвинителната власт проява, той съзнателно е улеснил реализацията им, поради което и извършеното от него е в причинна връзка с изпълнителните деяния, и с предизвиканите общественонеопасни последици. В коментирания аспект лишена от доказателствена опора и несъстоятелна е лансираната в жалбата теза за престъпна несъставомерност на поведението на Т. И., изразило се в „наблюдение“ на физическия сблъсък. Ревизия на атакувания съдебен акт не предпоставят и релевираните от защитата оплаквания за явна несправедливост на наложените наказания. В рамките на реализираната от въззивния съд преквалификация на деянието на Т. И. от престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 4 от НК, в такова по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал.4 от НК, справедливо е диференцирана наказателната му отговорност. Отчетена е конкретиката на извършеното от участващия в качеството на помагач в престъплението; ценена е тежестта на инкриминираното престъпно посегателство срещу личността, с оглед засегнатите обществени отношения и причинените множество телесни увреждания на пострадалия М.; предвид характеристиките на престъпния акт, свързани с времето на извършване /на свечеряване/, с механизма и използваните от извършителите средства, със съпричастността на множество лица, и подбудите-отмъщение. Отдадено е необходимото значение и на смекчаващото отговорността обстоятелства - чистото съдебно минало, на което договорните адвокати на подсъдимия поставят акцент, като същото преценено в комплекса от релевантните при индивидуализация на санкцията относими към инкриминираното деяние факти, и съобразено с визираните в чл.36 от НК цели, не мотивира корекция в претендираната от защитата насока, чрез намаляване на определеното наказание-три години и два месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА,с последващо прилагане на института на условното осъждане. Съответни на доказателствата за обществената опасност на извършеното срещу В. престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 от НК, в обсега на които е ценен каузалният принос на И. в усложнената престъпна дейност и на фактическите данни за личността на дееца, са и лимитираните при превес на отегчаващите вината обстоятелства, санкционни последици- ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, за срок от три години.

По жалбата на подсъдимия А. И..

Правилно контролираната съдебна инстанция, при съблюдаване на тежестта на инкриминираното престъпно посегателство по чл.129, ал.2, вр. ал.1, вр.чл.20, ал.4 от НК, с пострадал М. и на личната опасност на неговия автор, и при професионална преценка на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, е формирал заключение за необходимост от увеличаване на наложеното от първостепенния съд наказание на А. И. от две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, за срок от три години и два месеца. При определяне на санкцията въззивният съд е съобразил индивидуализиращите задружната престъпна дейност обективни и субективни признаци,и приноса на участващия в нея като помагач,подсъдим. Проявен е юридически усет с поставения акцент на времето; на мястото; на механизма на извършените с нечовешка жестокост и брутална грубост, и чрез използване на дървени дръжки, вилар и лопата, неправомерни действия, проектиран в броя на нанесените множество удари и индициращ на интензитета на упражненото насилие; на медикобиологичните особености на телесните увреждания на жертвата, довели до смъртта му; и на усложненото с оглед съпричастната към инкриминираното престъпление група от хора, предварително съгласували воля и разпределили ролята си, за реализиране на преследваното отмъщение по отношение на пазачите на черешовия масив. Професионално е обсъдена и завишената степен на обществена опасност на конкретните действия на А. И., обективиращи помагачеството. Неговата деятелност, изразяваща се в наблюдение и евентуално предупреждение на съизвършителите за приближаващи лица или за опасност

от тяхното разкриване и за залавянето им на местопрестъплението по време на реализиране на престъпния акт или непосредствено след това, сочи на създаване на благоприятстващи осъществяването на посегателството срещу М. условия и на отстраняване спънки в хода на престъпното деяние. Обективно улесняваща инкриминираното престъпление против най-ценното човешко благо, тя съпътства извършването на изпълнителното деяние, при наличен пряк умисъл, което контролираният състав внимателно е отчел. Мотивиращи лимитираната санкционна последица са и фактическите данни за личността на А. И., очертани в характера и спецификата на престъпното деяние - отражение на неговите обществени, психологически и индивидуални качества; и съдържими се в приобщения доказателствен материал за чистото му съдебно минало /реабилитиран за предходни осъждания/, социален статус, младежка възраст, семейно положение/ баща на две деца/ и активна спортна дейност. Съвкупната оценка на очертаните обстоятелства, правнозначими за съдържанието и параметрите на отговорността /вид, размер на наказанието, и начин на изтърпяване/, и на тяхната относителна стойност, не обосновава явна несправедливост на индивидуализираната санкция на А. И., по смисъла на чл.348, ал.1, т.3, вр.ал.5, т.т.1 и 2 от НПК, и налага необходимост от обществена изолация на подсъдимия през определения му от АС-София период от ТРИ ГОДИНИ И ДВА МЕСЕЦА за възпиране, поправка и превъзпитание на деца, и за ефективно въздействие спрямо останалите членове на обществото. В тази насока ВКС не споделя възраженията на защитата в касационната жалба за недостатъчна оценъчност на конкретната лична опасност на автора на престъплението по чл.129, вр.чл.20, ал.4 от НК. Справедливо е отмерена и неимуществената обезвреда. В съответствие с фактическите данни по делото за престъпна съставомерност на инкриминираните действия на А. И., в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилия за П. М. общественоопасен резултат, е изложената от съдебните инстанции аргументация за налично правно основание /непозволено увреждане/, предполагащо ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимия. Убедителна и доказателствено обезпечена е и предложената в постановените първоинстанционна присъда и въззивно решение мотивация, във връзка с правоприлагането на разпоредбите на чл.52, вр.чл.45 от ЗЗД. Присъдените обезщетения на В. М., Г. М. и Т. М. са в стойностен израз, съизмерим с причинените на посочените лица, от нелепата смърт на техния съпруг и баща, неимуществени вреди.

По жалбата на подсъдимия А. Р..

В пределите на правните очертания на извършеното от А. Р. престъпно посегателство срещу К. В. /чл.129, ал.2, вр.ал.1 (редакция ДВ,бр.26/68г.), вр.чл.20, ал.2 от НК/, справедливо е лимитирано наказанието на подсъдимия-четири години и пет месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА. При индивидуализация на санкционните последици съдебните инстанции законосъобразно са взели предвид степента на обществена опасност на инкриминираното престъпление, изведена от отличаващото се с утежненост деяние, свързана с механизма на извършване, участващите лица, използваните средства, причинения общественоопасен резултат, включващ няколко телесни повреди на В. и подбудите за проявената агресия; анализирани са конкретиката на извършеното от А. Р. и значителния каузален принос в съвместната задружна дейност, насочена срещу телесния интегритет на пострадалия В.; и отчели социалния отзвук от неправомерните посегателства против личността, на плоскостта на зачестилите в обществото престъпни прояви от визирания вид. Предполагайки определянето на санкцията са и относимите към личността на подсъдимото лице данни - младата възраст, семейното положение, предходното осъждане, невлияещо върху квалификацията на деянието, които съотнесени с интерпретираната фактология за инкриминираното престъпление, формират вътрешното убеждение за наличен сериозен превес на отегчаващите вината обстоятелства, и мотивират лимитиране на отговорността, към предвидения в особената норма максимум. Промяна в очертаната позиция не внася лишената от аргументация претенция на защитата на А. Р. за изменение на въззивното решение, чрез редуциране на наложеното наказание, „мотивирана“ с „постигане на целите на специалната и генерална превенция в пълен обем“- голословна декларация, процесуално пречатваща конкретен коментар. Налично касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК и необходимост от ревизия на атакувания съдебен акт в санкционната му част не обуславят и доводите за налично противоречие между неговите мотиви и диспозитивна част досежно срока на подлежащата на изтърпяване санкция, съпроводени с молба за произнасяне по реда на чл.414, ал.1, т.1 от НПК, последното от които извън обсега на компетентността на настоящия съд. С изискуемата се яснота и убедителна категоричност Софийски АС в обстоятелствената част на въззивното решение е приел съблюдаване на закона и на установената в съдебната практика справедливост при лимитиране на наложеното на А. Р. наказание - ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от четири години и пет месеца. Липсва и изменителен диспозитив в атакувания съдебен акт по отношение размера на определената на подсъдимия санкция, като корекции в същия са внесени само досежно мястото и режима на нейното изтърпяване - в затворническо общжитие от открит тип, при първоначален „общ“ режим. Действително при упражняване на правомощията си по чл.337 от НПК, въззивният състав, в диспозитивната част е допуснал техническа грешка при изписване размера на подлежащото на изтърпяване от А. Р. наказание, посочвайки като

такова - четири години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, което обаче преценено при съблюдаване на нейните параметри и в контекста на изложените мотиви, касаещи наказателната отговорност на подсъдимото лице, не създава съмнения в обективизираната воля на решаващия орган и не налага последващо тълкуване, при условията на чл.414, ал.1, т.1 от НПК. НЕОСНОВАТЕЛНИ са и касационните жалби на частните обвинители и граждански ищци Г. М., В. М. и Т. М., визиращи „незаконсъобразност“ на въззивното решение при индивидуализиране на санкционните последици за подсъдимите лица и „несправедливост“ на определената неимуществена обезвреда. Наказанията на подсъдимите са лимитирани, при съблюдаване тежестта на инкриминираните престъпления и на личната опасност на извършителите. Те не компрометират утвърдените принципи при диференциране на санкциите - законност и индивидуализация, и удовлетворяват постигане на предвидените в чл.36 от НК цели, в контекста на изискуемото се възпиращо, предупредително и поправително-възпитателно въздействие спрямо участващите в престъплението, и на необходимостта от съответен социален резонанс по отношение на останалите членове на обществото. Правилен е съдебният акт и в гражданско-осъдителната му част. След обективен и всеотраслен анализ на фактите, релевантни за претендираната и ангажирана гражданска отговорност, Софийски АС е извел обосновано заключение за основанието и размера на присъдените обезщетения за неимуществени вреди, на конституираните граждански ищци. Въззивният съдебен състав е изследвал понесените болки и страдания от преживялата съпруга /В. М./ и пълнолетните деца на пострадалия М. /Г. М. и Т. М./ от загубата на отзивчив и трудолюбив съпруг, и на любящ и отговорен баща, и преценил измеренията на претърпените от тях душевни травми, съблюдавайки топлите отношения на обич и привързаност, и оказваната морална и материална подкрепа в хармонично изграденото семейство. В съответствие с обезпечаващите предявените граждански иски доказателства и при стриктно спазване на очертаните в чл.52 от ЗЗД критерии за справедливост, са определени сумите, дължими от съпричастните към престъплението по чл.116 от НК лица- 100 000 /сто хиляди/ лева за В. М., и по 80 000 /осемдесет хиляди/ лева за Г. М. и Т. М., които да репарират настъпилите за близките на пострадалия неимуществени вреди, с причинената му неочаквана смърт. В коментирания смисъл, мотивацията на въззивния съд в обявеното решение, се споделя от касационната инстанция, която не намира основания за корекции в желаната от частните обвинители и граждански ищци посока, като декларативността на поднесените от тях възражения в депозираните жалби обективно препятства възможността за произнасяне по изискуемия се обстоятелствен начин и с необходимата аргументация. По изложените съображения, настоящият състав счита, че в пределите на възложената компетентност, следва да остави в сила атакувания акт на АС-София от 05.08.2011г., с който е изменена присъда №26/21.12.2010г. на Кюстендилски ОС, по нохд №258/2010г., като правилен, постановен при спазване на процесуалните правила, съответен на материалния закон и справедлив в санкционната и гражданско-осъдителна част.

Воден от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВА В СИЛА въззивно решение №257/05.08.2011г., постановено по внохд № 345/2011г., по описа на Софийски АС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]

*1. Решение №10 от 28.09.2010г. на КС на РБ по к.д.№10/2010г.; Решение от 20.11.1989г. на ЕСПЧ по делото К. срещу Холандия; Решение от 20.11.1989г. на ЕСПЧ по делото Р., Д., Д. и Фит срещу Великобритания; Решение от 26.03.1996г. на ЕСПЧ по делото Доорсън срещу Холандия; Решение от 23.04.1997г. на ЕСПЧ по делото В. М. срещу Холандия; Решение от 27.10.2004г. на ЕСПЧ по делото Е. и Л. срещу Великобритания

*2. Решение № 1114/14.02.2006г. на II-ро н. о. на ВКС на РБ; Решение № 256/2009г. на I-во н.о. на ВКС на РБ; Решение № 492/2011г. на I-во н.о. на ВКС на РБ